

## RECENSIE KLASSIEK

Even welgekomen als een frisse wind op een zwoele zomeravond

Bij zwoel weer van aanstekelijke klassieke muziek genieten in een feeëriek kader. Voor het derde jaar op rij verwent Bijloke Wonderland ons met Zomerbar-concerten. Koi Collective beet kundig de spits af.

### **Bram Van Haelter**



Pianiste Emmy Wils en saxofonist Maarten Vergauwen. Michiel Devijver

### **Koi Collective**

Gezien op 11/8 tijdens Bijloke Wonderland (dat loopt nog t.e.m. 28/8 in Gent)

Koi Collective – pianiste Emmy Wils en saxofonist Maarten Vergauwen – bestaat pas sinds 2020, maar de repertoirekeuze van de piepjonge musici verdient op zich al een pluim. De Turkse componist Fazil Say verzorgde de openingssuite, en dat bleek onmiddellijk een schot in de roos. De zesdelige compositie gaat alle kanten op, maar de muzikanten gidsten het publiek schijnbaar moeiteloos doorheen het werk. Wils en Vergauwen vonden een uitstekend evenwicht tussen de pulserende ritmiek en de dynamiekwissels die het geheel een zekere emotionele geladenheid geven, en dat is een kunst op zich.

Daarna volgde ‘Shaping the curve’ van Michael Nyman, een minimalistisch stuk volledig opgebouwd rond niet meer dan vier akkoorden – overigens netjes uitgelegd door de instrumentalisten zelf. Ook hier schitterde het duo in een evenwichtige en boeiende performance.

## **Technisch vernuft met jeugdig enthousiasme**

Het derde werk was veruit het jongste én meest experimentele van de avond, maar inherent misschien wel het sterkste. De in Turnhout geboren Tim Mulleman schreef de compositie 'Duo' initieel voor piano en viool, maar herwerkte het voor Koi Collective. De op het concert aanwezige componist vergeleek het met een eeneiige tweeling: beide 'versies' zien er misschien hetzelfde uit, maar als je ze leert kennen, zie je hoe ze fundamenteel van karakter verschillen. Flirtend met de grenzen van de tonaliteit verkenden Wils en Vergauwen elk register van hun instrument. Niet in reuzesprongen, maar in soepele, welgemikte draf – wat het voor de luisteraar beheersbaar hield.

<https://youtu.be/vUSQ6Vt6xIU>

Als laatste deel koos het duo voor 'Fuzzy bird sonata' van de Japanse componist Takashi Yoshimatsu. Het werk balanceert tussen hedendaags klassiek en freejazz: een ideale gelegenheid voor de muzikanten om niet alleen hun vaardigheid, maar ook hun muzikaliteit te bewijzen. Daar slaagden ze met verve in. Met enkele rauwe maar altijd juist geïntoneerde glissando's tijdens zijn improvisatie knipoogde Vergauwen bescheiden naar een jonge Ornette Coleman.

Koi Collective weet technisch vernuft te combineren met jeugdig enthousiasme en melancholische maturiteit. Evenzeer bewonderenswaardig: geen van beiden neemt expliciet het voortouw. Wils en Vergauwen gunnen elkaar de spotlights, maar lijken even comfortabel in de begeleiding. Dat het concert af en toe 'verstoord' werd door applaus op ongewone momenten en spelende kinderen op de achtergrond is bijzaak: Koi Collective bleek de frisse wind waar we op deze zomerse avond allemaal naar snakten.